

Gerrie Kersbulck-Koelewijn, initiatiefnemer van de Week van Gebed in Bunschoten-Spakenburg:

'Door te bidden, mag je samen

Er wordt weleens gezegd dat nood leert bidden. Zo heeft Gerrie Kersbulck-Koelewijn (62) dat in elk geval wel ervaren. Maar ook zonder nood kun je leren bidden, is haar stellige overtuiging. Een overtuiging die ze ook uitleeft. „Het is een levenswandel geworden en die gun ik iedereen.” Daarom vindt Gerrie de Week van Gebed zo belangrijk. Toen ze een paar jaar geleden ontdekte dat hier niks meer mee gedaan werd in Bunschoten-Spakenburg, blies ze het initiatief nieuw leven in.

► **Frieda van de Geest**

Aanstaande zondag gaat de internationale Week van Gebed van start. Wereldwijd wordt er in talloze gebedsbijeenkomsten gebeden voor eenheid, dit jaar met het overkoepelende thema 'Doe goed, zoek recht'. Ook in Bunschoten-Spakenburg zijn er bijeenkomsten, dit is niet altijd zo geweest. „Vroeger wel, maar op een gegeven moment is het doodgebloed,” vertelt Gerrie. Zelf woonde ze toen zeven jaar in Amsterdam. Toen ze in 2011 opnieuw in Bunschoten-Spakenburg kwam wonen, ontdekte ze dat de Week van Gebed verdwenen was in het dorp. „Dat kon toch niet waar zijn! Ik heb direct mijn contacten van vroeger aangeboord om dit weer op te zetten.

Dat past bij mij, ik ben een bruggenbouwer. Ik houd ervan om mensen enthousiast te maken en ik vind gebed ook nog eens enorm belangrijk. Het is de navelstreng van het geloof. Als we elkaar niet meer willen ontmoeten in gebed, waar moeten we dan naartoe?”

Het eerste jaar worden de bijeenkomsten goed bezocht. „Kerken zaten vol, prachtig! De jaren daarna werd dat minder, er was weerstand in het dorp, maar we bleven wel doorgaan. Totdat normale bijeenkomsten niet mogelijk waren door corona. Online gebed kwam hier niet van de grond en het lag weer stil. Dit jaar kon het weer, maar wilde ik het weer oppakken? Ik vroeg God of ik weer aan een dood paard moest gaan trekken en ik kreeg de overtuiging dat ik dat moest gaan doen. Gelukkig wilde iedereen die ik benaderde meedoen. Ook kerken die eerder niet hebben meegedaan zijn nu aangehaakt. Er ligt nu een prachtig programma met op elke avond een bijeenkomst in een andere kerk of gemeente.” En dat maakt dit initiatief direct zo bijzonder. Gebed gaat over kerkmuren en grenzen heen. „De bijeenkomsten zijn heel verschillend, dit laten we over aan de lokale gemeente. Elk in hun eigen kleur en juist die veelkleurigheid maakt het

zo mooi. Uiteraard is iedereen overal welkom. Het thema 'Doe goed, zoek recht' maakt je er bewust van dat ieder mens gezien wordt door Jezus. Dat geldt voor ons allemaal, in welke omstandigheden ook. Geweldig om in die eenheid met broeders en zusters uit de hele wereld samen te bidden!”

FORMULIERENGEBED

De sterke passie en diepe liefde voor Jezus, heeft Gerrie niet altijd zo ervaren. „Ik ben opgegroeid met formulierengebieden uit het psalmboekje: een gebed om te bidden voor het eten en eentje om te danken na het eten. Mijn vader kende ze uit zijn hoofd. Er zijn jaren geweest dat ik er niks van hoorde. Ook in de kerk kwamen de gebeden niet binnen, het was heel standaard in mijn beleving. Ik kijk daar niet negatief op terug, dat ging gewoon zo. Ik trouwde jong en zat vanaf mijn twintigste op de vrouwenvereniging. Daar baden we om de beurt. Ik schreef een gebed uit en las dat voor, zo deed iedereen dat. Uit het hoofd bidden was er niet bij.”

'GEWELDIG OM IN EENHEID MET BROEDERS EN ZUSTERS UIT DE HELE WERELD SAMEN TE BIDDEN'

Toen Gerrie vijfentwintig was stierf haar vierde kindje bij de geboorte en belandde ze in een diep dal. „Toen leerde ik in mijn eigen woorden te bidden. Mijn huwelijk was niet gemakkelijk en er kwamen zorgen in het gezin. Ik zocht het steeds meer bij God, wat moest ik anders? Toen ik veertig was, ben ik gescheiden en daarna kwam er meer ruimte voor mijn zoektocht naar God. In diezelfde periode was ik eens op bezoek in verslavingskliniek De Hoop. Een maatschappelijk werker zag mijn zorgen en ze vroeg of ze met mij mocht bidden. Dat gebed heeft mij intens geraakt, vanaf toen

veranderde alles. Ik wist niet dat je zó persoonlijk mocht bidden. Hoe haar relatie met Jezus was, dat kende ik niet, maar dat wilde ik ook.”

„Mijn honger en dorst naar Jezus waren niet meer te stillen. Als er bij ons in de Maranathakerk iets georganiseerd werd, was ik er altijd bij. Verder bezocht ik elke zaterdagochtend om zeven uur een gebedsgroep en begon ik aan een opleiding voor Geestelijk Verzorger. Zonder enige vooropleiding was dit niet gemakkelijk, maar ik heb daar zoveel mogen leren. Het was fantastisch. Op een dag liet ik mij dopen in het Kleine Zeeetje, zo vol was ik van Jezus. Dezelfde avond zat ik gewoon weer in mijn eigen kerk, maar helaas kon ik daar niet lang meer blijven. Vanuit de belijdenis van de kerk kon ik na mijn doop niet meer aan het Avondmaal. Ik had dat vooraf nooit bedacht, dat was misschien naïef. Later begreep ik de kerk ook wel, ze hadden een punt. Ik heb een mooie afscheidsbrief geschreven en heb het goed mogen afsluiten. Ik zei tegen de dominee: 'dit schaapje is hier kennelijk uitgegraasd, ze moet op zoek naar een andere weide'.”

SAMENWERKEN MET GOD

Gerrie leert in al deze jaren wat bidden is. „Bidden moet je ook echt leren”, vindt ze. Maar hoe doe je dat? „Door te wandelen met de Here, door de samenwerking met Hem op te zoeken. Misschien moet je je leven anders gaan invullen om tijd apart te zetten voor Hem. Zet mooie aanbiddingsmuziek op, ga op zoek naar Bijbels onderwijs, er is zoveel voor handen. Er zijn gebedskringen, ga daar gewoon eens naartoe, je kunt zo ontzettend veel van anderen leren.

Bidden kan altijd en overal. Ik heb geleerd om doelgericht te bidden. Dat betekent dat je heel specifiek bidt. Als iemand ziek is, kun je op verschillende manieren bidden. De ene vraagt om genezing, de ander bidt voor de handen van de arts, de volgende voor rust. Ik begin zo'n gebed met de vraag om wijsheid: waarvoor mag ik bidden? Vaak legt God dan in mijn hart waar ik specifiek voor mag bidden. Dat is wandelen met God. Weten wat Hij wil, zijn Vaderhart onderzoeken. Ik zeg niet dat de wereld maakbaar is of dat ik zelf volmaakt ben, maar ik geloof dat God in beweging is en dat ik met Hem mag mee bewegen. God wil met ons samenwerken, maar dan moeten we wel met Hem in verbinding zijn.”

'IK HEB WONDERLIJKE DINGEN MEEGEMAAKT EN IK GELOOF DAT DIT VOOR IEDEEREEN IS WEGGELEGD'

Ook voor gewone dagelijkse dingen, zoekt Gerrie Gods hulp. „Als ik iets kwijt ben, vraagt ik God waar ik moet zoeken en Hij heeft me al zo vaak geholpen. Soms vergeet ik het en dan denk ik na een uur tobben: 'Sufferd, je wilde het weer zelf doen!' Ik heb al wonderlijke dingen meegemaakt en ik geloof dat dit voor iedereen is weggelegd. Levensheiliging hoort daar ook bij. Je kunt niet in het donker blijven wandelen en denken dat God je gebeden dan wel verhoort. Begrijp me niet verkeerd, God hoort alles en kan in de diepste nood uitkomst geven. Maar Hij vraagt ook om te breken met verkeerde gewoontes. Je kunt nooit goed vrucht dragen, als je in die slechte gewoontes blijft. Voor mij was dat stoppen met roken. Ik zeg niet dat dat voor iedereen geldt, maar ik had er last van, het zat me in de weg. En dat bedoel ik met levensheiliging. Tijd vrij maken, Gods nabijheid zoeken en zorgen voor een vruchtbaar hart.”

RETOURTJE AMSTERDAM

Via wonderlijke wegen ontmoet Gerrie in 2006 haar huidige man John. „Ik was totaal niet op zoek, ik vond het wel prima alleen. Maar God zette John op mijn pad. Hij nam deel aan de evangelische gemeente Victory Outreach in Amsterdam (tegenwoordig Safe Haven Church, red.), een gemeente waar veel ex-verslaafden en daklozen een thuis vinden. Toen ik daar voor het eerst kwam, voelde ik mij direct welkom. Er ontstond met John een diepe verbondenheid in het geloof. Qua uiterlijk is hij het tegenovergestelde van wat ik in een man zou zoeken. Maar we zijn door God aan elkaar gegeven en de band van ons hart is heel sterk. Uiteindelijk zijn we getrouwd en samen in Amsterdam gaan wonen.”

Doordat Gerrie nog in haar kapperszaak in Spakenburg werkt en haar familie hier woont, blijven er nauwe

werken met God'

Gerrie Kersbulck-Koelwijn ziet uit naar de Week van Gebed die volgende week plaatsvindt.

contacten bestaan. „Maar ik was niet van plan om terug te komen. Ik heb in de acht jaar in Amsterdam meer geleerd, dan in de veertig jaar in Spakenburg. Ik zat daar helemaal op mijn plek en wist ook dat God mij daar naartoe had gebracht. Totdat ik terug werd geroepen, zo'n twaalf jaar geleden... ik werd voor het eerst oma en het was fijn om dichtbij mijn kleinzoon te mogen zijn. Maar het was vooral God die mij terughaalde. Via dezelfde Bijbeltekst waarmee ik destijds naar Amsterdam ben vertrokken, Mattheus 22:9: 'Ga daarom naar de kruispunten van de landwegen en

nodig er voor de bruiloft zovelen uit als u er maar zult vinden'. De mensen van de straat dus, zij die op de bodem leven. In Amsterdam ben ik veel met verslaafden en ex-verslaafden opgetrokken, ik mocht ze over Jezus vertellen. Nu mocht ik dat ook hier in Spakenburg gaan doen."

**'GOD HAD
NATUURLIJK AL
LANG BEDACHT
DAT IK TERUG ZOU
KOMEN'**

Gerrie trekt met John in haar woning aan de Prins Bernhardstraat, die ze al die jaren heeft aangehouden voor verhuur. „Ik wilde het destijds wel verkopen, maar dat lukte niet voor een goede prijs. God had natuurlijk al lang bedacht dat ik terug zou komen. En ook nog in het mooiste buurtje van het dorp."

Gerrie zit weer helemaal op haar plek in het dorp en ziet uit naar volgende week. Het thema van de Week van Gebed is haar op het lijf geschreven. „Ik ben een doener. En ik ben dankbaar dat ik samen met de Here aan de slag

mag hier in het dorp. Ik bid dat we volgende week, in verbinding met elkaar, actief op zoek gaan naar hoe we meer recht kunnen doen. Zodat ieder mens zich gezien voelt, waar dan ook ter wereld."

Meer informatie over De Week van Gebed in Bunschoten-Spakenburg is te lezen in de Bunschoter van afgelopen woensdag of kijk op www.weekvangebed.nl/meebidden/plaatselijk.